

tem quod in se est per vires naturæ, excitantem gratiam recipere. In priori sensu admitti potest illud principium, quia in eo supponitur gratia, in qua potest fundari aliqua ratio proportionata ad obtinendum ulterius auxilium, quia semper initium boni operis et totius meriti tribuitur gratiæ, et ratione illius etiam subsequens excitatio est gratia, tanquam gratia pro gratia, quod non repugnat: oportet autem in hoc sensu etiam aliquam limitationem adhibere, ut nimirum inter gratias proportio debita servetur, ut infra in cap. 15 et 16 commodius declarabimus. Verumtamen, nec hic sensus ad rem præsentem facit, quia præcipua difficultas est de infideli nondum excitato, nec vocato per gratiam, quia fidei auditum non habuit, et ita non potest per priorem supernaturalem gratiam, sed per naturales vires operari, ut primam excitationem gratiæ supernaturalis obtineat.

10. *Axiomatis sensus de quo intelligi debet.* — *Probatum hic sensus.* — Est ergo ultimus sensus, ut de prima excitante gratia sit sermo, ante quam non potest homo facere aliquid per vires gratiæ, cum illas non habeat; intelligendum ergo erit axioma de faciente quod in se est per vires naturæ, et in hoc sensu intelligunt Doctores citati illud axioma, cum quibus sentit Gerson., 1 part. alphab. 21, litt. D, dum ait illum facere quod in se est, quia via naturalis rationis facit quod novit. Fundamentum eorum fuisse videtur, quia hic etiam sensus est necessarius, ut verum in universum sit Deum dare omnibus hominibus sufficiens supernaturale auxilium ad salutem, nam multi sunt homines qui tale auxilium actu et in se non recipiunt, cum fidei prædicationem aut revelationem non habeant; ergo, ut Deus aliquo modo det illis tale auxilium, necesse est ut illud offerat homini facienti quod in se est, per eas vires quas habet, nimirum per rationem naturalem et libertatem, quia talis homo alias vires non habet, nec Deus contulit illas, nec aliam viam ad illas obtinendas illi præbuit. Confirmatur: ponamus illum hominem facere quod in se est per vires quas habet; hoc enim non repugnat, cum nihil includat superans potestatem talis hominis: tunc vel Deus dat gratiam tali homini, et habetur intentum, vel non dat, et nunc non per hominem, sed per Deum stat quominus homo ille salvetur, quod dici non potest. Item homo ille non potest juste damnari, quia jam fecit quod potuit. Denique valde consentaneum est bonitati et providentiæ Dei, ut bene utenti viribus acceptis

maiores præbeat, ut progredi possit: et ita hunc universalem sensum indicat Gerson., 2 p. alphab. 24, litt. M, dicens: *Nulli facienti quod in se est, bene utenti donis Dei jam habitis, deest Deus in necessariis ad salutem, sive illa credenda sint, sive operanda sint*; et consonat quod dixit Nazianz., orat. 2 in laudem Basili: *Deo gratum est quod pro viribus efficitur*: ergo piissime et sine inconveniente creditur, in omni statu hominis, viatori facienti quod in se est, per vires quas habet, Deum non denegare gratiam in eo statu necessariam, quia inde non sequitur quod homo mereatur gratiam, sed quod Deus provideat homini necessitatem patienti. Et hæc de hac sententia: prius enim quam de illa iudicium proferamus, aliorum opiniones tractandæ sunt.

CAPUT XIII.

TRACTATUR ALTERA SENTENTIA PRÆCEDENTI CONTRARIA, NEGANS DATAM ESSE A DEO LEGEM DANDI AUXILIUM GRATIÆ FACIENTI QUOD IN SE EST PER VIRES NATURÆ AD SERVANDAM LEGEM NATURALEM.

1. *Sententia negans dari a Deo auxilium gratiæ facienti naturaliter quod in se est.* — *Probatum ex sancto Augustino.* — Quamvis opinio in priori capite tractata nova non sit, nec singularis Molinæ, nec a doctrina D. Thomæ et gravium Thomistarum aliena, ut ibidem satis ostensum est, nihilominus moderni aliqui Thomistæ eam ut Molinæ singularem referunt, et in eam vehementer invehuntur, asserentes contrariam doctrinam esse certissimam, omniumque Thomistarum et aliorum Doctorum, et de mente Augustini, et D. Thomæ, et præcipue negant esse aliquam promissionem a Deo factam, seu legem propter Christum statutam dandi primum gratiæ supernaturalis auxilium homini facienti quod in se est absque auxilio. Ad hoc autem probandum, inducunt Augustinum sæpissime dicentem, ex duobus hominibus æque affectis, Deum unum illuminare, alium non illuminare, solum quia ita sibi placet, quod maxime solet exemplo parvulorum confirmare, in quibus non potest assignari differentia, vel ex parte ipsorum, quia capaces non sunt, nec ex parte parentum, quia, conantibus et desiderantibus parentibus justis et bonis, interdum non possunt baptizari infantes, et e converso, licet parentes sint iniqui et negligentes, Deus providet alium modum quo infans baptizetur et salvus fiat; et idem contingit in adultis, vocat

enim Deus interdum iniquissimos transgressores legis naturalis et convertit; et non vocat moderatos, et servantes ut possunt legem naturalem. Hæc est doctrina et ponderatio trita apud Augustinum in libris quos sæpe citavimus, lib. 1 ad Simplic., quæst. 2, præsertim circa finem epistol. 107, et optime 1 de Peccat. merit. et remiss., cap. 22, et sæpe alias. Ergo Deus, in danda vocatione, vel auxilio excitante, non servat illam legem de faciente quod in se est ante auxilium gratiæ, nam si eam servaret, semper vocaret potius observatorem legis naturæ quam transgressores, et si nullum inveniret servantem illam, vocaret potius minus malum quam nequiores, quia est eadem proportio et ratio; ergo signum est nullam esse talem legem, nam si esset, Deus servaret illam; tum quia non potest negare seipsum; tum quia, respectu Christi, ex justitia obligaretur. Secundo, doctrina Augustini est, et certa, nullum bonum, quod sit initium salutis, posse a nobis fieri per facultatem liberi arbitrii: si autem esset lex a Deo posita, ut facienti quod in se est per liberum arbitrium, daretur auxilium sufficiens, eo ipso bonum aliquod factum ex natura esset initium salutis; ergo, secundum Augustinum, nulla est talis lex a Deo data. Major traditur ab Augustino lib. de Prædest. Sanct. per totum, et lib. 1 contra duas Epist. Pelagian., cap. 8, et quæst. 2 ad Simplic., et aliis innumeris sæpe citatis, et, quod caput est, etiam in Conciliis Arausic. et Trident. definitur. Minor per se nota videtur, quia, posita illa lege, necesse est ut bene utenti libero arbitrio naturali, ratione illius boni usus detur auxilium gratiæ. Dices non esse rationem, sed conditionem sine qua non; sed contra, quia in hac materia hæc duo non separantur, quia conditio sine qua non, licet physice non sit causa per se, sed per accidens, nec sit propria ratio effectus, tamen moraliter est ratio et causa, præsertim supposita lege, et quasi pacto sub tali conditione utique dandi auxilium, Si feceris quod in te est. Et ideo, sicut respectu totius prædestinationis non potest dari ratio ex parte nostra, ita nec conditio sine qua non. Idem autem est de primo gratiæ auxilio quod de tota prædestinatione. Item alias posset dari ratio ex parte nostra, cur Deus hunc vocet, et non illum, quia ad hoc satis est rationem reddere conditionem necessariam: ut, verbi gratia, quia hic fecit quod in se est, et non ille: consequens autem est contra Augustinum, d. quæst. 2 ad Sim-

plic., et dicta quæst. 6 et 8 ex octoginta tribus, et lib. de Spirit. et litt., cap. 34, et sæpissime. Unde Prosper, lib. 1 de Vocat. gent., cap. 23, alias cap. 9. in fine: *Profunditas (inquit) illius quæstionis, quam, secundum admirationem Apostoli, impenetrabilem confitemur, per liberi arbitrii velle et nolle non solvitur, quia licet insit homini bonum nolle, tamen nisi donatum non habet bonum velle.*

2. *Opinio affirmans videtur favere Semipelagianis.* — *Gratia vera, secundum Augustinum, quæ.* — Tertio, argumentum sumunt ex sententia Semipelagianorum, quia illi nihil amplius dicebant, nisi quod Deus, cum in homine aliquid bonæ voluntatis inspexerit, illuminat et confortat illum, etc., ut lib. 1 ex Cassiano et aliis visum est, et impugnat a Prospero contra Collator., cap. 4 et sequentibus. Quid est autem aliud, Deum dare gratiam facienti quod in se est, nisi, cum viderit in illo aliquem bonum usum liberi arbitrii, auxilium gratiæ adjungere? Ergo, sicut reprobata est ab Augustino, Prospero, Concilio Arausicano et Tridentino illa sententia Pelagianorum, ita non est admittenda illa lex, ex qua eadem doctrina sequitur. Nec enim locum habet responsio, quod Semipelagiani ponebant meritum gratiæ de condigno vel de congruo, nam hoc potius negabant, ut supra visum est; sed, quia affirmabant ex parte nostra aliquid posse præcedere, quod intuens Deus dat gratiam, hoc satis visum est ad eorum sententiam reprobendam. Imo non constat eos asseruisse hoc fieri a Deo ex certa lege statuta; et, quocumque modo id asseruerint, reprobatur: ergo multo magis ponendo legem et promissionem sub conditione; nam talis conditio inducit debitum legale, quod ad justitiam aliquo modo pertinet, secundum D. Thomam 2.2, quæst. 80, art. 1, nimirum, quia includit pactum et conventionem, in qua necesse est aliquam rationem justitiæ, saltem imperfectæ, fundari; ergo si illa admittatur, ratio gratiæ destruetur, quod est potissimum argumentum Augustini contra Semipelagianos, quia vera gratia debet esse prior omni merito, ut idem Augustinus in tota Epist. 105 et 106 prosequitur, et l. 4 contra Julian., c. 3; lib. de Patient., cap. 20, et alias sæpe: maxime vero toto lib. de Prædestin. Sanct., a cap. 2 et 3; et ex illo Prosper ad Excerpta Genuens., cap. 3 et 4, ponderans cum Augustino illud Psalm. 53: *Pro nihilo salvos facies illos*, quia non dixit, *pro exiguo*, sed *pro nihilo*. Idem contra Collator., cap. 6,

et lib. 1 de Vocat. gent., cap. 18; Fulgentius de Incarnatione et grat., cap. 18; et P. Diacon., cap. 8. Denique ad id confirmandum sunt optima verba Ambrosii, lib. 2 in Lucam, § penult., ubi, adducens illud Psalm. 126: *Nisi Dominus custodierit civitatem, etc.*, cum dixisset non posse homines sine Deo ædificare, nec custodire seipsos, adjungit: *Audeo tamen etiam ego dicere quod homo non possit viam adorari, nisi Dominum habeat præviante.*

3. Unde est quartum argumentum, non potuisse hanc legem statui propter merita Christi, nec Christum illam mereri potuisse, nam per talem legem destrueretur ratio gratiæ; sed Christus non meruit ut gratia eo modo daretur hominibus, ut jam non esset gratia; ergo nec talem legem meruit. Major probata est, quia licet facere illam legem respectu nostri fuerit gratia, posita vero lege, illam implere et dare auxilium facienti quod in se est per naturam, jam non esset gratia, sed debitum, ex vi promissionis sub tali conditione operum, et sic daretur ex operibus, et consequenter non esset gratia, ut argumentatur Paulus Rom. 11. Ergo per talem legem destrueretur ratio gratiæ. Minor autem, scilicet, hoc Christum non meruisse, nec potuisse talem conventionem cum Patre suo facere, probatur ex infinitis Scripturæ locis, in quibus dicitur salus dari nobis per Christum ex pura misericordia et gratia, respectu nostri; Rom. 15: *Gentes autem super misericordia honorare Deum*; ad Tit. 3: *Non ex operibus justitiæ, quæ fecimus nos, sed secundum suam misericordiam, salvos nos fecit.*

4. Quinto, quia alias adjutorium gratiæ subjungeretur obedientiæ humanæ, essetque gratia non ductor, sed pedissequa liberi arbitrii: consequens est erroneum; ergo illa sententia admitti non potest; sequela patet, quia si Deus dat gratiam facienti quod in se est, jam præcedit bonus usus liberi arbitrii primam gratiam, et est ratio ejus: ergo gratia subjungitur obedientiæ humanæ; nihil enim aliud est subjungi illi, et esse pedissequam, nisi sequi ex illa, seu obedientiam humanam, id est, humanis viribus præstitam præcedere, et gratiam subsequi. Secundo, quia Augustinus sæpissime contrarium tanquam certissimum docet, præsertim Epistol. 107 ad Vitalem, ubi ad hoc late expendit verba Psalm. 26: *A Domino gressus hominis diriguntur, et viam ejus volet, ponderans non dixisse quia voluit, sed et volet, quia voluntas sequitur ductum gratiæ, non e*

converso. Tertio, propositionem illam in Casiano reprehendit Prosper contra Collator., cap. 4 et sequentibus; unde cap. 39, definit. 6, inquit: *Sicut Pelagiani putabant liberum arbitrium tolli, si a gratia prævenitur.* Denique Fulgent., lib. de Incarnat. et gratia, cap. 19 et 20, ait: *Sicut in generatione carnali præcedit Dei operatio omnem hominis geniti voluntatem, vel affectum, et sicut in conceptione Christi, Spiritus Sancti operatio Virginis operationem antecessit, ita in spirituali hominis generatione, non præcedere voluntatem hominis, sed subsequi Spiritus Sancti operationem.* Ratione item ostenditur, quia si illud consequens admittatur, destruitur et e medio tollitur gratia præveniens, quia ipsa præveniretur a libero arbitrio facienti quod in se est. Consequens autem est contra doctrinam certissimam, quam infra trademus; ergo.

5. *Semipelagianorum rejicienda sententia.* — Sexto, quia alias Deus expectaret hominis voluntatem, antequam spiritum gratiæ infunderet, seu primam gratiam inspiraret. Consequens est falsum; ergo. Sequela patet, quia si Deus dat gratiam suam homini facienti quod in se est per voluntatem suam, necesse est ut expectet quid homo faciat, priusquam gratia sua illum præveniat; quando enim fit promissio sub conditione, expectatur eventus conditionis, priusquam effectus promissionis conferatur. Falsitas autem consequentis patet, quia repugnat directe definitioni Concilii Arausiani, cap. 4. Nec satisfaciet qui dixerit, licet Deus det primum auxilium gratiæ facienti quod in se est, non tamen expectare ut id faciat, nam sæpe vocat hominem non facientem bonum quod in se est, imo facientem omne malum, juxta illud Isai. 40: *Inventus sum a non quærentibus me.* Hoc (inquam) non satisfaciet, quia definitio Concilii universalis est, quod Deus neminem expectat, et gratia in nullo est pedissequa, nam ratio gratiæ in nullo destruitur. Unde etiam Semipelagiani dicebant non semper Deum expectare liberum arbitrium, sed sæpe, imo et regulariter prævenire voluntates, etiam pravas: et nihilominus, quia in aliquibus contrarium ordinem nonnunquam admittebant, damnati fuerunt. Ergo multo magis rejicienda est hæc sententia, quæ e contrario docet Deum regulariter vocare eum qui facit quod in se est, licet aliquando id non expectet.

6. His argumentis putant hi auctores satis excludi, et improbari legem illam et promissionem, seu quasi pactum inter Deum et

CAPUT XIV.

TRACTATUR TERTIA OPINIO, QUÆ PARTIM A PRÆCEDENTIBUS RECEDIT, PARTIM CUM UTRAQUE CONVENIT.

1. *Sententia affirmans servanti legem naturalem infallibiliter dari auxilium supernaturale.* — Inter duas præcedentes opiniones, tertia veluti media hoc tempore introductæ cœpit, quæ affirmat, cum prima, servanti legem naturalem infallibiliter dari a Deo auxilium supernaturale sufficiens ad fidem et justitiam supernaturalem, et admittit id fieri ex aliquo merito boni usus libertatis in observatione legis naturalis; negant tamen hanc observationem legis naturalis fieri sine aliqua gratia ordinis naturalis, quam in vocatione congrua naturali constituunt, eamque putant sufficere ut gratia fidei, sive auxilii supernaturalis ad fidem, sit vera gratia, quia, licet propter aliquod meritum detur, hoc procedit ab aliqua gratia priori, propter Christum data, et ita est gratia pro gratia. Et propter hoc putat hæc opinio satis discrepare a sententia Semipelagianorum, et solvere argumenta præcedentis opinionis in capite superiori posita.

2. *Hujus assertionis fundamentum quod.* — Fundamentum hujus sententiæ esse potest, quia necessarium est fateri Deum dare omnibus hominibus adultis sufficiens auxilium ad salutem, cum sine fide nemo salvari possit. At vero hoc auxilium supernaturale ad credendum in re ipsa et actu (ut sic dicam) non omnibus datur; non enim ad omnes pervenit fidei prædicatio, vel vocatio, ut supponitur tanquam manifestum: ergo necesse est ut detur saltem in præparatione voluntatis Dei, seu quantum est ex parte ipsius: ergo ex parte eorum quibus non datur in re ipsa, aliquid desideratur, propter cujus defectum non datur: ergo illud nihil esse potest nisi observatio legis naturalis, seu bonum aliquod morale naturalis ordinis; quid enim aliud ante gratiam fidei in homine dari vel cogitari potest, quod vel per se conferre, vel cujus defectus obstare possit vocationi fidei? Quidquid enim aliud cogitetur, sive bonum ingenium, sive bona indoles, sive humana potentia, vel nobilitas, aut aliquid hujusmodi, ad vocationem fidei, quæ animi probitatem et sanctitatem respicit, impertinens est, ut optime discit Augustinus dicta quæst. 2 ad Simplician., circa finem. Sola ergo observantia legis

Christum, dandi primam gratiam supernaturalis auxilii proxime sufficientis, omni homini facienti quod in se est, et consequenter reprobant promissionem illam intellectam de homine operante sine tali auxilio, et solum in eo sensu credunt posse sustineri, quod de homine faciente quod in se est per prævium auxilium supernaturale explicatur. Verumtamen quantam vim habeant objectiones factæ contra catholicam sententiam probe intellectam postea videbimus; nunc solum addimus hos impugnatōres non respondere ad difficultatem propositam de generali lege dandi auxilium sufficiens omnibus hominibus adultis: nam si illam omnino de medio tollunt, evertunt axioma certissimum, *per Deum non stare quominus omnes homines salventur, et omnibus adultis dare auxilium sufficiens, quantum in se est*; quod adeo videtur fundatum in Scriptura, Patribus, Redemptione Christi, et misericordia Dei, ut negari non posse videatur; vel si illam legem non omnino negant, oportet ut nobis declarent an illa lex fuerit cum promissione omnino absoluta, et nullam conditionem includens, vel cum aliqua limitatione et conditione fuerit.

7. Nam si primum dicant, coguntur etiam dicere talem legem et promissionem habere effectum in omnibus, quod incredibile est; et ipsi in suis argumentis contrarium supponunt, nimirum Deum sua voluntate multis non dare talia auxilia, etiamsi sint in omnibus naturalibus conditionibus, sive naturalibus, sive liberis, æquales, et hanc dicunt esse admirationem Augustini, quæ, secundum Prosperum, ex usu liberi arbitrii solvi non potest; et exemplo parvulorum id confirmant, putantque eandem esse rationem de adultis, quæ omnia sunt contraria illi legi pro adultis latæ cum absoluta promissione. Si vero lex illa conditionem includit, cur legem ipsam absolute et sine ulla distinctione impugnant? Cur item conditionem illam nobis non declarant? Vel si declarare eam possunt, cur non in eodem sensu Catholicos Doctores interpretantur? Denique, admissa illa lege sub aliqua conditione, necessarium est ut talis conditio a libero arbitrio naturali pendeat, quia nec potest esse necessaria, vel impossibilis, alias esset impertinens; nec potest gratiam supponere, cum ad primam gratiam dandam requiratur; quod si hoc modo conditionem ponant, omnia eorum argumenta corruunt, ut facile consideranti patebit, et in discursu sequentium capitulum nos explicabimus.